

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2016, č. j. 121/DS/16-4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 5. 2017, č. j. 17 A 34/2016 – 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění

I. Dosavadní řízení

[1] Magistrát města Karlovy Vary, odbor dopravy rozhodnutím ze dne 18. 11. 2015 č. j. 18923/OD-P/15 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), pro porušení § 4 písm. c) a § 71 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.600,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 2. 2016, č. j. 121/DS/16-4 změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že vypustil část výroku týkající se porušení ustanovení § 71 odst. 4 zákona o silničním provozu a ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobu proti žalovanému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Plzni (dále též „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 26. 5. 2017, č. j. 17 A 34/2016 – 55.

[3] Krajský soud se neztotožnil s námitkou, že v přestupkovém řízení je nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů. Podle krajského soudu nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci *sui generis*, která nastává *ex lege* v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku. Ztotožnil se také s hodnocením žalovaného v tom, že žalobce spáchal přestupek v nevědomé nedbalosti. Podle názoru krajského soudu bylo taktéž postačující, pokud žalovaný ve výroku rozhodnutí pouze uvedl, že skutek byl spáchán z nedbalosti a teprve v odůvodnění upřesnil, že tak učinil v nevědomé nedbalosti. Poukázal na to, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017 č. j. 6 As 303/2016-37 je pro posouzení viny podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní a není povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost. Krajský soud je také toho názoru, že i pokud na místě přestupku nebyla umístěna výstražná dopravní značka, která by upozorňovala na přenosné signalizační zařízení, nezbavuje to žalobce odpovědnosti za přestupek. Uvedená značka má pouze informativní charakter. Krajský soud má rovněž za to, že ve výroku žalovaného rozhodnutí je dostatečně specifikováno, jakého porušení povinnosti se žalobce dopustil. Žalobce nezastavil na červený světelný signál „Stůj“. Podle výroku šlo tedy o porušení povinnosti podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu - podle tohoto ustanovení je řidič povinen mimo jiné řídit se světelnými signály.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[4] Žalobce (dále též „*stěžovatel*“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní uplatnil důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

[5] Stěžovatel tvrdí, že se krajský soud ve svém názoru odchýlil od judikatury Nejvyššího správního soudu. Ten zastává názor vyjádřený např. v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, že má-li právní norma, kterou měl obviněný svým jednáním porušit, a jejímž porušením měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, blanketní nebo odkazující dispozici, je vždy v rozhodnutí nutné uvést též odkaz na konkrétní ustanovení právního předpisu, v němž je upravena předmětná právní norma.

[6] Stěžovatel konkrétně poukázal na to, že správní orgán I. stupně odkázal ve výroku toliko na ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jehož dispozice je blanketní a neurčitá. Stěžovatel uvedl, že ustanovení § 4 písm. c) tohoto zákona lze porušit řadou rozličných možných jednání v silničním provozu. Tato právní norma může být porušena například tím, že řidič nezastaví na výzvu policisty danou výstražným zvukovým zařízením, nebo nezastaví-li řidič na akustický signál, jakož i tím, že nezastaví, ač mu to přikazuje dopravní značka „Stůj, dej přednost v jízdě“, jakož i semafor, nebo jiné zařízení pro provozní informace.

[7] Stěžovatel tedy namítá, že podle tohoto ustanovení není zakázané jakékoli nezastavení v situaci, je – li na „tříbarevné soustavě“ (jak je konstatováno ve skutkové větě ve výroku rozhodnutí) signál s červeným nápisem „Stůj!“. To už jen proto, že existuje více „tříbarevných soustav“ - existuje např. „tříbarevná soustava s plnými signály“, „tříbarevná soustava se směrovými signály“, „tříbarevná soustava s kombinovanými směrovými signály“, „tříbarevná soustava se signály pro cyklisty“, atd. Podle stěžovatele z výroku nevyplývá trestnost jednání, neboť jednalo-li se o „tříbarevnou soustavu se směrovými signály“, a byl-li signál „šipka vlevo“ v pozici S2a („Stůj!“), pak nebylo protiprávní jet rovně. Rovněž svítil-li signál „Stůj!“ na tříbarevné soustavě pro cyklisty, nebylo povinností žalobce zastavit. Tyto skutečnosti sice mohly být předmětem dokazování, což stěžovatel nepopírá, to však nic nemění na tom, že výrok správního rozhodnutí není určitý, neboť je formulován tak, že se z něj jednoznačně nepodává ani protiprávnost jednání stěžovatele.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Správní orgán I. stupně právně kvalifikoval jednání stěžovatele jako přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení sankcionuje jednání, kdy fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích *„v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou“*. Podle ustanovení § 4 písm. b) a c) zákona o silničním provozu přitom platí povinnost všech *„řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích“* (písm. b) a *„řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“* (písm. c).

[10] Podle tzv. skutkové věty výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně (ve znění účinném po rozhodnutí žalovaného) spočívalo konkrétní jednání stěžovatele v tom, že *„dne 21. 8. 2015 v 14:05 hod. z nedbalosti na pozemní komunikaci č. I/20 v obci Bečov nad Teplou, na ulici Karlovarská, před domem č. 284, před křižovatkou, ve směru jízdy do ulice Mariánskolázeňská – směr Mariánské lázně, která je řízena přenosným signalizačním zařízením tříbarevné soustavy, řídil motorové vozidlo tovární značky Iveco, registrační značky X, přičemž nezastavil a projel tímto místem v době, kdy na tříbarevné soustavě byl signál s červeným světlem „Stůj“, ač tomu byl povinen a tímto jednáním porušil právní povinnost uloženou mu § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.“*

[11] Ve správním řízení bylo spolehlivě zjištěno, že stěžovatel vozidlo nezastavil, přestože na signalizačním zařízení svítil signál „Stůj“. O tom podal věrohodnou výpověď svědek – zasahující policista. V žalobě před krajským soudem stěžovatel namítl pouze to, že si signalizačního zařízení z důvodu stojícího vozidla vůbec nevšiml s tím, že se jednalo

o zařízení malé výšky. Jediné, co stěžovatel zpochybňuje i v kasační stížnosti, je náležitost výroku rozhodnutí, o němž má za to, že jednoznačně nespecifikuje porušení povinnosti, kterého se měl dopustit. Stěžovatel tuto nejednoznačnost demonstruje poukazem na různé typy signalizačních zařízení, z nichž některé by i při signalizaci „Stůj“ jízdu stěžovatele připouštěly. Stěžovatel však současně nijak nezpochybňuje, že by (v jeho situaci) nebyl povinen zastavit.

[12] S argumentací stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Z uvedené skutkové věty i z tvrzení stěžovatele v žalobě jednoznačně vyplývá, že na místě přestupku bylo umístěno přenosné signalizační zařízení tříbarevné soustavy. Takovým zařízením může být podle ustanovení § 71 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích pouze „*zařízení tříbarevné soustavy s plnými kruhovými světly.*“ To znamená, že zde nebylo umístěno žádné jiné signalizační zařízení – např. se směrovými signály či se signály pro chodce, cyklisty atp. I pro přenosné signalizační zařízení poté v souladu s ustanovením § 71 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích *in fine* platí pravidla pro řízení provozu světelnými signály podle ustanovení § 70 odst. 2 zákona. V takovém případě byl tedy stěžovatel povinen zastavit vozidlo podle ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. *„před dopravní značkou „Příčná čára souvislá", „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením“.*

[13] Jak již bylo výše uvedeno, správní orgán I. stupně ve skutkové větě výroku shledal porušení povinnosti stěžovatele právě v tom, že ten nezastavil v době, kdy na přenosné tříbarevné soustavě byl signál s červeným světlem „Stůj“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je nanejvýše zřejmé, že v jednání stěžovatele správní orgán I. stupně přesně identifikoval porušení povinnosti, která pro stěžovatele vyplývala z ustanovení § 4 písm. c) ve spojení s ustanovením § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

[14] Za situace, kdy skutkový stav zpochybněn nebyl a výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně jednoznačně určuje povinnost, kterou stěžovatel svým jednáním porušil, posoudil Nejvyšší správní soud i to, jaký vliv má na zákonnost rozhodnutí to, že výrok neobsahuje přesné označení rozhodného ustanovení, tj. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

[15] Obdobnou námitkou, tj. že správní orgán neuvedl ve výroku rozhodnutí všechny relevantní ustanovení ve smyslu § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, se zabýval Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 – 42. Vycházeje z tezí, které formuloval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46 a dále v rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 10/2016 – 32. Nejvyšší správní soud zde vyložil, že ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu není blanketní právní normou a že právě toto ustanovení stanoví příslušné pravidlo chování, za jehož porušení (ze strany řidiče) má nést stěžovatel odpovědnost.

[16] Celou aplikovanou normu, jíž stěžovatel v projednávané věci porušil, tedy tvoří ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 ve spojení s ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně tedy neuvedl ve svém rozhodnutí přesný odkaz

na ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, které konkrétně ukládá zastavit v případě signalizace „Stůj!“; absence tohoto ustanovení však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť porušená právní norma je nepochybně patrná jak z ostatních uvedených ustanovení, tak i ze „skutkové věty“ (obdobný závěr přijal Nejvyšší správní soud rovněž v již výše uvedeném rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 – 42). Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tedy zcela zřejmé, jakou právní povinnost stěžovatel coby řidič porušil. Ostatně toho, že šlo o porušení právě povinnosti vycházející z ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, si byl vědom sám stěžovatel, když v bodu 16 žaloby namítl, že ve výroku absentuje označení právě tohoto ustanovení.

[17] Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že správní orgán I. stupně uvedeným způsobem ve výroku rozhodnutí dostatečně specifikoval povinnost, kterou stěžovatel svým jednáním porušil. Správní orgán v návaznosti na to toto jednání i správně kvalifikoval jako přestupek podle ustanovení § 125c písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu. Žalované rozhodnutí tedy vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak naplněn nebyl. Spornou právní otázku, zda výrok žalovaného rozhodnutí obstojí i přes neoznačení konkrétního ustanovení zákona o silničním provozu, z něhož vyplývá povinnost, kterou stěžovatel svým jednáním porušil, taktéž krajský soud posoudil zcela ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu, kasační stížnost proto není důvodná ani podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[18] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

IV. Náklady řízení

[19] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 s. ř. s ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů v řízení neuplatnil a ani Nejvyššímu správnímu soudu ze spisu nevyplynuly žádné náklady přesahující rámec běžné administrativní činnosti. Nejvyšší správní soud nepřiznal proto náhradu nákladů žádné z procesních stran.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 3. října 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu